

Barátok

Kiadó: L&L kiadó

Részlet a könyvből:

Január 20., szerda Ma a suliban mindenki begőzölt, ugyanis a jövő hét pénteki farsangi bál

témájáról péntekig lehet szavazni. Ahogy beértünk az aulába, Virágot és engem rögtön megtalált egy tizenegyedikes lány, aki egy hisztérikus „szavaztatok már?” kérdéssel fogadott, köszönés helyett. -Nem, csak most jöttünk – utaltam arra, hogy még a bordó horgolt sapkám is a fejemen volt. -Jó, értem. Szavaztatok. Adjak tollat? -Van nálunk – vontam meg a vállam, és megadtam magam. Úgy sem hagyja, hogy levegyük a kabátunkat, előbb szavaznunk kell. Az aulában elhelyezett ládához néhány srác röhögve odalépett, és bedobott pár papírfecnit. -Ez nem igaz! – hüledezett a lány. -Mire kell szavaznunk? – szedtem le a kedvenc stabilo tollam kupakját. -Reneszánsz! – nézett rám olyan értetlenül, mintha csak a Holdról jöttem volna. -Persze – mosolyodtam el. A Szent Johanná-s lányok évek óta szeretnének egy reneszánsz farsangot, de hiába. Több a fiú, így elég kevés az esélye annak, hogy valaha létrejön a dolog, mindenesetre elég nagy reváns lenne a tavalyi sorozat-farsang után. -Muszáj a reneszánszra? Sokkal viccesebb lenne valami más – dűnnyögte Virág. Mielőtt a tizenegyedikes lány vitába szállhatott volna Virággal, gyorsan bedobtuk mindkét reneszánsz cetlit, aztán felsiettünk a lépcsőn. A folyosón lévő suliboxunkból kiszedtük a biosz felszerelésünket, aztán bementünk a terembe. Illetve szeretnénk volna. De az ajtó csukva volt, és bárhogy próbáltunk benyitni, nem sikerült. -Most kopogjunk be? – csodálkoztam, mire Virág csodálkozva megvonta a vállát. Hát, próba szerencse alapon bekopogtam, aztán rögtön jött a válasz. -Mondd a jelszót! -Mi? – néztem félre, mintha csak rosszul hallottam volna. Andris és Robi hangosan röhögtek a csukott ajtó mögött. -A jelszót! -Ide járunk. És szeretnénk bemenni. -Negatív – kiáltotta. -Ez nem igaz – nevettem el magam kínosan, és feltartottam a kezem, jelezve, hogy akkor nem megyünk be. Virág nem adta fel ilyen könnyen. -Pete Wentz? -Negatív. -Fall Out Boy? -Negatív. -AFC Tomi? -Negatív. Minden „negatív” válasz után a két fiúból kitört a röhögés. -Réni! – hallottam meg a teremből egy kétségbeesett hangot. -Jacques? – kiáltottam. Szegény francia osztálytársunk bent ragadt. Kiabáltam neki pár megnyugtató mondatot, ami eszembe jutott, mint pl. „ne aggódj, kihozunk”, meg ilyesmi, de ez inkább úgy hangzott, mintha valami béna akciófilmben lennénk. A két kocka remekül szórakozott, mi azonban továbbra sem tudtunk bemenni. Jacques és Gábor meg kijönni. -Mi van itt? – állt meg mellettünk Kinga. -Andris és Robi jelszót kérnek. – vontam meg a vállam, és immáron hárman rostokoltunk a folyosón, az ajtónk előtt. -Hülyék vagytok! – kiáltotta Kinga. -Negatív – jött a válasz azonnal. -Na, elég ebből! – Kinga megragadta a kilincset, és teljes erejével megpróbálta kifelé húzni. A fiúk bentről pedig megpróbálták befelé rántani. Elnéztük egy darabig, amíg elszórakoznak ezzel, és néha már úgy tűnt, hogy Kinga valami elképesztő erővel kirántja az ajtót, de akárhányszor résnyire megnyílt, a fiúk visszahúzták. -Előbb- utóbb kiszakad – töprengtem, és magamban felidéztem a fizikán tanult húzó- és tolóerő hatását. -Mi történt? – lépett hozzánk Dave. -Andris és Robi kontra Kinga – feleltem. -Aha! Tárgyalok velük. – biccentett Dave. Előkapta a zakója zsebéből a mobilját, ujjait villámgyorsan húzkodta a kijelzőn, majd a füléhez emelte. A fülünket az ajtóra téve hallottuk, ahogyan felcsendül a Highway to Hell. Robi csengőhangja. Dave elsétált, és folyamatosan magyarázott a telefonba, miközben a teremben lévő fiúk vihogva hadartak arról, hogy jelszót kérnek, csak akkor engednek be. Közben meg már egész nagy tömeg gyűlt össze körülöttünk, mert az a-sok (akik fényévekre vannak a mi osztályunktól jófejségben) is tudni akarták, hogy mi történik. -Menj arrébb, berúgom! – kiáltotta Zsolti. Kinga hátrafordult, és grimaszolva megrázta a fejét. -Kifelé nyílik – közölte. Zsolti ezen szemmel láthatólag megdöbbsent. -Tényleg? Mióta? -Mindig is kifelé nyílt – nevettem el magam. -Nem! Nem! Tavaly már egyszer berúgtam. -Akkor biztos nyáron cserélték ki – legyintett egy a-s fiú, aki odaállt hozzánk kapcsolódni. Na, ez megosztotta a tömeget. A fél társaság azzal volt elfoglalva, hogy bejussunk, a másik fele meg azzal, hogy mikor cserélték ki az ajtókat. Ha nyáron, akkor is fél éve nem tűnt fel senkinek. ? -Miért csövezünk a folyosón? – kérdezte Ricsi, aki Cortezzel együtt akkor ért oda hozzánk. -Mert Andris és Robi nem engednek be, csak ha mondunk egy jelszót. – ismételtam, sokadszorra. -Értem. Na, engedj – tolt félre Ricsi, és bekopogott. -Mondd a jelszót!

-Szétütöm a fejed – közölte, mire azonnal kinyílt az ajtó, és mi becsörtettünk a terembe.
-Ez volt a jelszó? – csodálkozott Virág, miközben elhaladtunk Andris és Robi mellett. -Nem – vihogott Andris. – De megijedtünk. Mosolyogva leültem a helyemre, és azt hallgattam, ahogyan Zsolti mindenkit megkérdez, mégis mit gondolnak az ajtóról. -Hagyd már abba, tavaly nyáron cserélték ki az összest – szólt rá végül Ricsi. -Honnan tudod? – csodálkozott Virág. -Erre deszkáztam, benéztem. -Ablakot deszkáztál? – pislogott nagyokat, mire Ricsi elnevette magát. -Emó, sötét vagy! Gördeszka, rémlik? -Jaa, tényleg. – vigyorgott Virág, aztán két kézzel megdörzsölte az arcát. Bioszon Baranyai tanárnővel átvettük az autotróf és heterotróf anyagcserét, és mivel a fiúk leginkább mobiloztak a pad alatt, Virág pedig mangát rajzolt, óra végén odaadtam a füzetem, hogy írják le rólam. Duplamatekon Gazdaggal egyenleteztünk a táblánál. Jó, hogy duplamatek volt, mert Virág harminc percig oldott meg egyetlen feladatot, így mi, a többiek maradtunk a másik órára. Mindannyian. Szegény Virág, így is tökre kiakadt, éppen javítania kéne, de sajna olyan szinten elvesztette a fonalat a múlt félévben, hogy fogalma sem volt, miről van szó. Egész ebédszünetben Arnoldnak magyaráztam arról, hogy mennyire, de mennyire megfogott az Állatfarm, és hogy majd biztosan újra elolvasom, mert még mindig sokszor eszembe jut, és egyszerűen zseniális... szóval ömlengtem, mire Virág próbált bekapcsolódni a beszélgetésbe. Mikor elmondtam neki, hogy miről van szó, teljesen kiakadt, és biztosított minket arról, hogy a virtuális farmján kitörli a disznókat. Nos, nem biztos, hogy Orwell üzenete ez volt, mindenesetre klassz, hogy valamilyen szinten Virágra is hatással van.